

שנת הכן

עד גיל 14 בת-שי עוז כבר איבדה את אמא שלה, שרדה התעללות מצד אביה ועברה לחסות דודה שלה. את פצעי הילדות היא כיסתה בקריירה ארוכה כדיילת ובטיולים צבעוניים מסביב לעולם, בחיך מדבק ובאהבה אינסופית לאוכל. כל אלה מתערבבים על המסך בעונה התשיעית של "מאסטר שף", עכשיו כשהיא כבר לא מפחדת "להיות רק הסיפור העצוב"

הדס בשן | מגזין mako | פורסם 11/03/21 14:16 | עודכן 12/03/21 14:45

"החלטתי שאני לא אהיה מהדיילות האלה שנמאס להן". בת-שי עוז | צילום: הילה שייר

את הצלקות של בת-שי עוז אי אפשר לראות. לא בגוף ולא בנפש. היא מסתירה אותן היטב מאחורי עיניים ענקיות, חיך ממכר וצחוק מתגלגל. לפעמים נדמה שגם בת-שי עצמה, על אף אומץ לב ומודעות שסייעו לה לצאת פומבית בגיל 26 כשודדת התעללות של אביה, עדיין לא מכירה לעומק את כל החרטות שנותרו בה. "תמיד הייתי מאוד צינית ועם הומור שחור על מה שעברתי, אבל דווקא השנה צפו לי דברים שנראה לי שצריך להתייחס אליהם ברצינות", היא אומרת. "הבנתי שיש כאן משהו להתעכב עליו. אני מתחילה בקרוב טיפול, הייתי רק מגיל 15 עד 17 אצל פסיכולוגית, ועכשיו חודש חיפשתי פסיכולוגית עד שמצאתי את הנכונה. אני הוצה לחקור עוד. לחבר כל מיני חתיכות שחסרות בפאזל, גם מהזיכרון".

קשה לעבור ילדות כמו שלך בלי שזה ישפיע על החיים.

"אני בטוחה שיש לי שריטות מפעם. התגברתי על מה שקרה, אבל לפעמים יש דברים שמכווצים אותי, ושלאדם אחר לאו דווקא יפריעו. היה לנו שער מתכת ובכל פעם שאבא שלי נכנס הביתה, הייתי שומעת את הצליל של השער ומתכווצת. גם אחרי שעברנו לדודה שלי, הבתים סמוכים אחד לשני והייתי שומעת את השער, הייתה בי בהלה. הפסיכולוגית הסבירה לי שזה רפלקס מותנה, כמו הכלבים של פבלוב. עד היום יש לי את זה. אבא שלי מת וקבור בסגולה אבל כשאני באה לבקר את דודה שלי, אם אני שומעת את השער, משהו בי מתכווץ. אין לי שליטה על זה".

"מצחיק שאוכל זה הדבר היחיד
שמכניס אותי להיסטריה.
ב'מאסטר שף' הייתי
בקפסולת לחץ.
בדרך כלל אני יודעת
לקחת את החיים
בפרופורציה בגלל
מה שעברתי"

שמלה: שחר אבנט ל-Brunnei Showroom | צילום: הילה שייר

בתחילת שנת הקורונה, לא היה לה מושג שהיא תעמוד ותספר את סיפורה מול מדינה שלמה. היא בטח לא חשבה שתעשה זאת בזמן שהיא מגישה פודינג לחם. אבל ככה יצא, בת-שי נחשפת לעולם ומאזררת את הפצעים דווקא ב"מאסטר שף", על רקע מנות אינסטגרם סקסיות כמו טאקוס דגים ("פיש טאקוס" בלשונה), רביולי מנוקד בעשבי תיבול או גלידה עם קראסט חם. היצירות שלה מצליחות להיצרב בתודעה בתוך כל ההמולה והשפע, וכך גם התגובות הרגשיות שלה, כמו כשהטארט טאטן בננות נשבר ובת שי הכריזה שזה "זה אני בצלחת. אנחנו אוהבים דברים מבתיים שבורים". "זה מצחיק שאוכל זה הדבר היחיד שמכניס אותי להיסטריה", היא אומרת, "בתכנית הייתי בקפסולת לחץ שיוצאים ממני דברים בצורה קיצונית"

ובחיים את אחרת?

"בדרך כלל אני יודעת לקחת את החיים בפרופורציה, להכיל דברים אחרת מאחרים, בגלל מה שעברתי. אני לא אשב ואבכה שאכלו לי ושתו לי. הדבר האחרון שרציתי כל החיים זה שמישהו ירחם עלי".

רק כשהתקרבותי הבנתי שזו לא אמא שלי

בת-שי ("השם בהשראת שמה של סבתא שלי, בת שבע") נולדה בפתח תקווה למשפחה שכלפי חוץ נראתה נורמטיבית - אמה עבדה בבנק, אביה היה נהג מונית ואז נהג אוטובוס, והמשפחה התגוררה קרוב לאביה של האם. "הדבר העיקרי שאני זוכרת מהילדות המוקדמת שלי זה היינו צריכים לגור אצל סבא שלי לתקופה כי אבא שלי הפסיד את הבית בהימורים.

כל החיים אומרים שאני "לא נראית". איך נראה מישהו שעבר התעללות

אני לא יודעת על זה הרבה. אני רק יודעת שעזבנו את הבית ואחר כך עברנו לבית אחר שבנינו על חלקת אדמה שאמא שלי ירשה. אבל היא זכתה לגור שם רק שבועיים ואז נפטרה".

מה את זוכרת מאמא שלך?

"אין לי הרבה זכרונות מהתקופה הזו. אני חושבת שיש לי פוסט טראומה ולכן אני לא זוכרת הרבה. אני כן זוכרת שהיינו מצוירות יחד, עושות שרשראות. מגיל 7 אני בעיקר זוכרת אותה מרותקת למיטה, רזה, נשר לה השיער. היה לה סרטן המעי הגס והיא נפטרה די מהר, בגיל 38. אני לא חושבת שכל כך קלטתי מה קורה".

בת-שי עוז ב"מאסטר שף" | צילום: נתנאל ישראל, מתוך "מאסטר שף"

אביה של בת-שי נשאר לגדל אותה ואת אחיה הקטן. בשכונה גרו גם הסבא, הדוד והדודה מהצד של אמא, שדאגו לבת-שי ולאחיה מרחוק - אבל היכולת שלהם הייתה מוגבלת. "שבועיים אחרי שאמא שלי נפטרה כבר הייתה בבית מישהי אחרת. אני זוכרת שבבוקר קמתי וראיתי דמות במיטה עם תלתלים, כמו שלאמא שלי היו, ונורא נבהלתי. נכנסתי להתקף חרדה. חשבתי שאולי כל מה שקרה עד עכשיו היה חלום ואמא שלי לא מתה. רק כשהתקרבת הבנתי שזו לא אמא שלי".

זו מישהי שאבא שלך הכיר קודם?

"כן. הוא בגד באמא שלי, הוא לא היה אדם טוב".

כשאני שואלת אותה למה הכוונה היא עונה בלי לגמגם, "הוא היה סדיסט. אהב סבל של אנשים אחרים. כילדה מאוד הרגשתי שיש לו עמדת כוח עלי, לא כוח רגיל של הורה אלא משהו לא נעים. מצאתי את עצמי מתחננת לדברים. חטפתי על הראש יותר מאחי הקטן. הייתי דעתנית, מזל שור, והתנגדתי לכל מיני דברים. הייתה אפליה נגדי".

איך זה התבטא?

"דוד שלי ידע שאהבתי את 'צלילי המוזיקה' וקנה לנו כרטיסים להצגה, אבל רבנו בבוקר ואבא שלי החליט שסער הולך ובת-שי לא. הוא גם לא הרשה לי ללכת לבר מצווה של בן דוד שלי עם כל המשפחה. סבא שלי קנה לי מחשב לבת מצווה ואבא שלי לא הסכים שאפתח אותו. לקח חודשים עד ששכנעתי אותו. הייתי כותבת לו מכתבים מה אני מבטיחה שאעשה כדי שיתן לי את המחשב שלי. הוא אהב שמתחננים אליו. הוא אמר לי שאני בעייתית. תמיד הייתי לא בסדר, זו שמקבלת עונשים, והיה אסור שחברים יבואו אלי".

טוטאל לוק: אמריקן וינטג' | צילום: הילה שייר

היא לא זוכרת מתי האלימות של אביה הפכה מהשפלות, הזנחה והתעללות רגשית לאלימות פיזית - אבל היא יודעת למה זה קרה. "עם השנים אבא שלי הרגיש שהוא מאבד עלי שליטה, שההתעללות הרגשית כבר מאבדת מהאפקט, כי אני חזקה, אז הוא החליט לחצות גבולות אחרים. הוא היה אדם אלים במהות שלו, ביחס שלו לסביבה שלו, אז זה הפך למכות".

סיפרת למישהו?

"אני זוכרת את עצמי ניגשת ליועצת בבית הספר ומספרת לה. היא קראה לו לשיחה, הוא חזר הביתה והיה עוד עימות אלים. לא קרה עם זה כלום. עד האירוע שבו נשבר גב הגמל".

מה קרה?

"אבא שלי חזר הביתה ורבונו. הייתי בת 14. פתחתי את כל החלונות בבית וצעקתי, שמישהו ישמע, יקרא לעזרה. אני זוכרת את עצמי ניגשת לחלון, הוא הודף אותי וסוגר את החלון. היה מרדף, ותוך כדי הוא העיף אותי ועיקם לי את היד ואני ניסיתי לברוח. הגענו לסיטואציה שעומדים בסלון, אני מצד אחד של השולחן והוא מצד שני, אני מרימה את הטלפון, היה אז עדיין טלפון קווי, ואומרת לו שאני מתקשרת למשטרה".

איך הוא הגיב?

"הוא לא האמין לי, הוא חשב שאני עושה כאילו. התקשרתי למשטרה ואמרתי שאני רוצה להתלונן על אלימות בבית ושזו לא פעם ראשונה, וניתקתי. אני לא יודעת מאיפה היה לי האומץ. חצי שעה אחר כך הגיעה ניידת".

מה קרה בחצי שעה הזו?

"לקחתי את אח שלי לחדר וננעלנו שם. הגיעה משטרה, לקחו אותי לתחנה. דודה שלי

הגיעה לקחת אותנו. מתברר שמהבית שלה, שגם הוא ברחוב הזה, היא שמעה את הצעקות. ישבנו איתה בתחנת משטרה והחלטתי שאני פותחת נגדו תיק. כשהחוקר התחיל לשאול אותי שאלות נפלו לי מלא אסימונים. הבנתי מכל השאלות שלו שגם כל מה שהיה עד עכשיו זה לא בסדר. קיבלנו עונשים לא פרופורציונליים, הלכנו לישון רעבים לפעמים, מנעו מאיתנו כל כך הרבה דברים. לא הכרתי ולא ידעתי שום דבר אחר".

"יום אחד אמרתי לאבא שלי שאני מתקשרת למשטרה. התקשרתי, אמרתי שאני רוצה להתלונן על אלימות בבית ושזו לא פעם ראשונה וניתקתי. חצי שעה אחרי זה הגיעה ניידת"

אבורול: סבינה מוסייב | צילום: הילה שיר

אבא שלי מת מקארמה

אחרי אותו לילה בתחנת המשטרה, בת-שי ואחיה ביקשו לעבור לדודה שלהם, גילה, מרצה בקריה האקדמית אונו. היא הפכה לאפוטרופוס שלהם ובשלב מאוחר יותר - אימצה את שניהם רשמית. "היא הייתה בת 47 כשעברנו אליה, לא נשואה ובלי ילדים משלה. קיבלה שני ילדים אינסטנט".

את זוכרת את הלילה הראשון אצלה?

"כן. לא היה לנו זמן לאסוף את הדברים שלנו והיא פרשה לנו שמיכות על הרצפה. כל השבוע פחדנו מתי להגיע לארוז את הדברים, עד ערב אחד שראינו שהמכונית של אבא שלי לא נמצאת ורצנו לשם לארוז כמה דברים. לקחנו את הספרי לימוד שלנו ואלבומי תמונות וזהו. גילה קנתה לנו בגדים חדשים, נעליים, משקפיים. התחלנו מאפס. מתברר שעוד לפני התקרית הזו היא ניסתה לברר איך להשיג עלינו אפוטרופוסות אבל לא נתנו לה. אמרו שאם יש אבא ביולוגי בתמונה - זה יהיה מאוד קשה".

כל החיים אומרים שאני "לא נראית". איך נראה מישהו שעבר התעללות

משם. מתחיל הפרק הבא בחייהם של בת-שי ואחיה - וכל זה כשאביהם מעבר לכביש. "גילה דאגה שנרגיש נורמלים, שתמיד יהיה לנו הכל, שיהיו לנו את כל הכלים להצליח. היא דחפה אותנו, תמכה בנו. היא עשתה לנו חוויה מתקנת. בתקופה הראשונה אצלה ירדנו במשקל, פשוט כי התחלנו לאכול מסודר. פתאום יש צהריים וערב וסנדוויץ' בבית ספר. דרך גילה גם גיליתי את העולם של האוכל. למדתי ממנה מתכונים, התחלתי לראות ערוץ האוכל. רק רציתי לדעת עוד ועוד".

אבא שלכם ניסה לפגוש אתכם כל התקופה הזו?

"בהתחלה הוא רצה לפגוש רק את אחי אבל בשלב מסוים הוא הפסיק לנסות. עלי הוא תמיד אמר שאני המסכסכת, שאני הסתתי את אחי נגדו, שאני שקרנית. הוא נלחם עלינו ברשויות, אבל רק בגלל שהוא רצה את הקצבאות שהוא קיבל עלינו. לא עניינו אותו באמת".

חולצה: מירית רודריג | מכנסיים: אמריקן וינג' | צילום: הילה שיר

אוברול: סבינה מוסיב | צילום: הילה שייר

לפני חמש שנים, בת-שי קיבלה הודעה שלא ידעה אם היא סגירת מעגל או פתיחתו של אחד חדש. קרובי משפחתו של אביה סיפרו לה כי הוא חולה בסרטן סופני וימיו ספורים. מעט זמן אחר כך הוא נפטר. "הוא מת מסרטן אבל בעצם זה קארמה. אני מאמינה בזה", היא אומרת, פניה שוב קפואים. "לא איחלתי לאף אדם למות בחיים, אז אין משהו טוב להגיד על זה. כשהוא נפטר שאלו אותי אם אני עצובה, אבל הייתי מאוכזבת בעיקר. כי בראש ובלב הייתה לי פינה שבה חשבתי שאולי על ערש דווי הוא יבקש מאיתנו סליחה וינסה ליצור איתנו קשר, שאז אולי נעניין אותו. אבל הוא ידע שהוא עומד למות וזה לא הספיק לו".

אולי עדיף, לא? את בטוחה שהיית מסכימה לפגוש אותו?

"כששמעתי שהוא חולה, חשבתי ללכת לבית החולים אבל לא הספקתי. להלוויה כן הלכתי עם אח שלי, שנינו הרגשנו שאחרת נתחרט על זה. אני לא יודעת אם זו הייתה סגירת מעגל, אבל זה היה נחוץ".

יש קורבנות אלימות שמרחמים על התוקף שלהם, כסוג של מנגנון הגנה. זה קרה לך פעם?

"לא, אין לי צורך במנגנונים כאלה. למדתי שהכל בחיים זה עניין של בחירה. היו נסיבות קיימות, אבל בסופו של דבר אדם צריך לבחור לאן הוא מתפתח. גם אם לא היו לאבא שלי את כל האמצעים והתמיכה, הוא בחר להיות אלים בסופו של דבר. אי אפשר להשליך את זה על משהו אחר".

לגלות את בת-שי

בגיל 17, בת-שי נכנסה למערכת יחסים זוגית שליוותה אותה רוב חייה הבוגרים. לפני שנה, אחרי 8 שנים יחד, היא החליטה שהגיע הזמן להיפרד. "הוא בן אדם מקסים, אבל אף פעם לא ראיתי מערכת יחסים מתפקדת. אבא שלי לא היה דוגמה לכלום ודודה שלי הייתה חד הורית. נאחזתי בקשר שהיה לי כי התעקשתי שאצלי זה יצליח, אבל השנה חשבתי שאולי אנחנו לא מתאימים, ואולי יש דברים שממשיכים מתוך הרגל".

"בסגר הראשון הייתי כמו על סטרואידיים. פתאום אני בלי עבודה, בלי לימודים, עזבתי את הזוגיות, עברתי לדירה בתל אביב והחיים התחילו לחייך אלי. זו שנת הכן שלי"

בת-שי עוז | צילום: הילה שייר

בשנות הזוגיות היא נשארה בפתח תקווה, ושם החלה את חייה הבוגרים - היא נרשמה ללימודים לתואר ראשון בנייהול ולימודי מזרח אסיה ("חשבתי שאהיה יבואנית מסין") ובמקביל החלה קריירה ארוכה כדיילת באל על. "אמא שלי מעולם לא הייתה בחו"ל ואני החלטתי שאני לא היה כמוה, שאני רוצה לראות עולם. הדיילות העשירה אותי בטורף".

מה היו היעדים העיקריים שלך?

"הונג קונג, בנגקוק וניו יורק. ניו יורק זה השיא מבחינתי, המקום שאני הכי אוהבת. עשיתי לעצמי הסכם שאני לא אהיה מהדיילות האלה שנמאס להן, אז שבכל פעם אני עושה משהו חדש אחד בניו יורק. הייתי הולכת לתערוכות, למסעדות שלא הייתי בהן, מופעי דראג, פארקים וכמובן המון מסעדות. למדתי המון קולינריה".

בתחילת משבר הקורונה הוציאו אותה לחל"ת. לאחרונה הוא הפך לפיטורים סופיים ובת-שי הבינה שבאמת מיצתה. "דיילות יכולה להיות מלכודת דבש, לייף סטייל שמתמכרים אליו. אבל אחרי חמש שנים, בא לי להתקדם. בסגר הראשון הייתי כמו על סטרואידיים. פתאום אני בלי עבודה כי סגרו את השמיים, בלי לימודים, יש לי זמן לחשוב מה אני באמת רוצה. עזבתי את

כל החיים אומרים שאני "לא נראית". איך נראה מישהו שעבר התעללות

הזוגיות, עברתי לדירה בתל אביב, התחלתי לפרסם בסטורי סרטונים של עצמי מבשלת ולפרסם מתכונים. דברים התגלגלו נורא מהר והחיים התחילו לחייך אלי. זו שנת הכן שלי".

"כן" הייתה גם התשובה, סוף סוף, לחבר טוב, מלהק ששנים ניסה לשכנע אותה להגיש מועמדות למאסטר שף. "לא רציתי להיות הסיפור העצוב, פחדתי להיות קלישאה אבל בסוף הסכמתי. זה גם חשוב להעלות מודעות לנושא ההתעללות. אני פעילה ב'מיזם למניעת התעללות בילדים'. אחד מכל חמישה ילדים עובר התעללות על ידי מבוגר שקרוב אליו עד גיל 18. לא מודעים לזה מספיק וזה לא מספיק בשיח הציבורי כדי שיהיה שינוי. בגלל זה היה חשוב לי לדבר על זה. רציתי שהמצב שהייתי בו לפני 12 שנה לא יקרה לילדים היום".

חולצה ומכנסיים: סבינה מוסייב | צילום: הילה שייר

אנשים הופתעו כשראו את האודישן שלך?

"חלק, כן. בתיכון ובצבא אנשים ידעו על הרקע שלי, אפילו נתתי לחברה שלי לעשות עלי סרט נמר במגמת קולנוע. אבל בדיילות כבר הסתרתי את זה. שמרתי יותר לעצמי ובמקום להגיד 'זודה שלי' אמרתי 'אמא שלי'. אני יודעת שמבחוץ אני יכולה להראות פקאצה תל אביבית, לא בדיוק מה שיש לאנשים בראש כשהם חושבים על התעללות. אומרים לי 'את לא נראית', אבל איך נראה מישהו שעבר התעללות?".

עכשיו כשנסגר פרק הדיילות בחייה, היא עושה הכל כדי למנף את ההצלחה ב'מאסטר שף' - אבל בניגוד למתמודדי עבר, דווקא לא חולמת לפתוח מסעדה. "אולי איזה פופ אפ או לבשל לאנשים בבית, אבל מה שהכי מעניין אותי זה תוכן קולינרי. יש לי בלוג, אני כותבת ומצלמת ועושה סטיילינג לאוכל וריקאפים למאסטר שף. אני מתה לעשות סושיאל קולינרי,

כל החיים אומרים שאני "לא נראית". איך נראה מישהו שעבר התעלות אינסטגרם, דברים כאלה. אני עדיין לא מכניסה מזה כסף אבל אני יודעת שעוד מעט הוא יתחיל להיכנס".

מה קורה עם בחורים?

"היום אני יוצאת עם מישהו, אבל אני לא רוצה לדבר על זה", היא מגניבה חיוך שובב. "בואי נגיד שזו הייתה שנה של גילוי עצמי".

בת-שי עוז וחיים כהן | צילום: נתנאל ישראל, מתוך "מאסטר שף"

טינדר?

"טינדר, אינסטגרם, אפליקציות, מה שתרצי. החלטתי שאני רוצה להבין מה אני אוהבת, להתנסות בהכל. יצאתי מקשר מאוד ארוך ורצייתי לגלות את עצמי. חיפשתי לחקור את עצמי מבחינה מינית ולהבין מה אני אוהבת ורוצה, זה מה שעניין אותי".

יו גו גירל!

"כן, זה מה שרציתי, לא חיפשתי מערכת יחסים. חיפשתי להעצים את עצמי ולעשות מה שעושה לי טוב גם אם זה טיפה לנצל בנים".

ולא היו חוויות רעות בכלל?

"ממש לא! אולי יש כאלה שנפגעו ממני, וזו ההזדמנות להתנצל, אבל אני לא נפגעתי. כשאני חושבת על זה החוויה הרעה היחידה בכל התקופה הזו הייתה שהתנשקתי עם מישהו בפארק הירקון בדייט, ואז נגבו לי את הטלפון".

צילום: הילה שייר | סטיילינג: זוהר מאירי | איפור ושיער: גאיה יפה | ארט דיירקטור: אסף די

מה רואים היום?

המלצות צפייה בהתאמה אישית <<

נתקעתם בלי סדרה? לא יודעים מה לראות? אנחנו כאן כדי לעזור: סמנו את הסדרות שהכי אהבתם, לחצו על "בואו נמשיך" ותקבלו המלצות צפייה שמתאמות במיוחד לטעם שלכם. אחרי שתסיימו לצפות, תחזרו אלינו ותקבלו המלצות חדשות.

הוואטסאפ האדום של mako

שלחו לנו סרטונים, תמונות ודיווחים למספר: 050-2326004

שמעתם סיפור מעניין? נתקלתם באירוע שאנחנו חייבים לשמוע עליו? שלחו לנו הודעה יחד עם תמונות ו/או וידאו לוואטסאפ האדום ואנו נחזור אליכם בהקדם

